

Miroslava SUBALLYOVÁ ³⁸

Zakladateľka humanitárnej organizácie Viac než šperk, ktorá pomáha deťom v núdzi v Keni. Poskytuje komplexnú sociálnu podporu, teda potravínovú pomoc, sprístupnenie zdravotnej starostlivosti, vzdelávanie, prevádzkuje detské krízové centrum a knižnicu. www.viacnezšperk.sk

Čo ste robili predtým?

Pracovala som v spoločnosti poskytujúcej zdravotnú starostlivosť na pozícii špecialista nábora, bola som zodpovedná za nábor a výber medicínskeho personálu. Bola to zaujímavá práca, ale neobohacovala ma. Som totiž vyštudovaná sociálna pracovníčka a chcela som sa uplatniť v tomto povolani, ale až keď synovia odrastú. Predpokladala som tiež, že to bude skôr Ázia, ku ktorej som inklinovala...

Čo vás postrčilo k zmene?

Keď som prvýkrát navštívila Keňu v rámci dovolenky, bola som šokovaná biedou, v akej žije viac ako polovica obyvateľstva v pobrežnom regióne. A, samozrejme, túto situáciu si najviac a najťažšie odnášajú práve deti. Čo sa týka Afriky, trpela som predsudkami, ako, myslím, mnohí ľudia u nás. Isteže, sú odlišní, predsa je to iná kultúra, no nemohla som nevnímať, v akých podmienkach žijú. Nikto z nás si nevyberá miesto, kde sa narodí. Pokojne by som to mohla byť ja, aj vy a nemali by sme nemali prístup k vzdelaniu, svoje deti by sme rodili doma, zároveň by sme o ne o pár rokov prichádzali, chodili by sme iks kilometrov po vodu, drevo... Som presvedčená, že žiadne dieťa by nemalo hladovať. Mňa nezaujímajú príčiny, či je to chyba rodičov, vlády, alebo koho, považujem za svoju povinnosť pomáhať.

Ako dlho ste zvažovali?

Najskôr som Keňu párkrát navštívila, urobila som si monitoring najpálčivejších problémov v danej oblasti. Pôvodne som mala zámer, že budem pomáhať len v rámci svojich dovolení, ale pohltilo ma to a trávim tam minimálne polovicu roka. Najprv som kúpila som malý pozemok a vybudovala na ňom jednu miestnosť, ktorá mala slúžiť ako knižnica. Lenže ukázalo sa, že je to veľmi málo.

Podporilo vás okolie, rodina?

Mala som plnú podporu rodiny. Keď som sa však niekde inde zmienila o svojom pláne, ľudia síce deklarovali podporu, no bolo tam cítiť také to – panebože, čo sa zbláznila?... (smiech) Z „vonkajšieho sveta“ akoby nikto neveril, že môže vzniknúť niečo reálne, čo pretrvá. A v čase, keď som mala iba tú myšlienku a tú jedinou miestnosť, mi veľmi pomohol profesor Krčméry. Bez neho by ten projekt nebol tam, kde je dnes. Celkovo, keď sa spätne obzriem, nechápem, kde som nabrala tú odvahu.



Čo bolo najťažšie?

Ja som bola taká pohltená prácou a cieľom a tak silno odhodlaná rešpektovať kultúrne rozdiely, že som nepočítala žiadne prekážky. Verila som, že ten nápad je správny a má význam.

Prečo sa voláte Viac než šperk?

Pôvodne sme fungovali na základe zisku vygenerovaného z predaja originálnych šperkov, ktoré vyrábajú kenské ženy a Slovenkám sa veľmi páčia. Ako sa projekt rozrástol, šperky nám zostali, no fungujeme vďaka sponzorským darom jednotlivcov a firiem. Deti sú mimoriadne vďačné, majú možnosť učiť sa, hrať sa, máme filter na pitnú vodu, jedlo, užívajú si to. Snažíme sa každému dieťaťu nájsť sponzora na Slovensku, ktorý prispieva 20 eurami mesačne, a my z nich potom čarujeme... To znamená zabezpečujeme potraviny, zdravotnú starostlivosť, odev, vzdelanie... Je to náročné. Ale pre dieťa, ktoré spalo na zemi a zrazu dostane matrac, je to úžasné. Alebo pre dieťa, ktoré ide v dvanástich prvýkrát do školy. V novembri otvárame nové detské centrum a knižnicu v Kikambale, pre deti chudobných rybárov, ktoré nemajú možnosť sa vzdelávať.

Je rozdiel vo vašich príjmoch kedysi a dnes priepastný?

Samozrejme. A som s tým úplne v pohode... (smiech) Zrazu som zistila, že k životu potrebujeme tak málo, aby sme ho prežili plnohodnotne a spokojne.

„Keď som prvýkrát navštívila Keňu, bola som šokovaná.“